

MOJA POLETNA ŠOLA

Vesna Cotic

Poletna šola je zame nadaljevanje tabora in je z njim, vsaj v moji glavi, povezana v neločljivo celoto. Ob koncu tabora sem ostala s številnimi vprašanji, brez odgovorov, in čeprav naj bi bila poletna šola zaključek tabora, predvsem njegov razumski zaključek, in smo končno, osvobojeni vsakdanjih zahtev, lahko svobodno zadihali, je tesnoba v meni ostala. Nered, s katerim smo se na taboru spopadali 14 dni, brez orožja in brez vodenja o tem, kaj je sploh mogoče narediti, se je neopazno prenesel naprej.

Že čisto na začetku je prišel gospod iz Anglije v beli obleki, sedel na leseno, grobo otesano klop in bil skratka videti kot z drugega planeta. Hitro sem se ponudila, da ga peljem na Bled, kamor lahko gredo gospodje v belih oblekah, poskušala sem biti prijazna, vljudna, toda kaosu se ne da ubežati - otroci so z umazanimi rokami jedli torte in ga vlekli za rokave... Pa vendar se je red začel vzpostavljati, podobno kot na taboru, na drugačne, nenavadne načine. Gospod v belih hlačah je naslednji dan sam odšel v gozd in ga dolgo ni bilo nazaj, vračal pa se je vse bolj prožen in vesel. Ob slovesu je rekel Miranu, da mu zavidam, ker je pripravil takšno srečanje.

Obupna gneča pri kosilu, prerivanje, vsi so se bali ostati lačni, pravi balkanski, partizanski pretep za boljši košček, čeprav je bilo vsega dovolj; čez deset minut pa vsi z menažkami na kolenih, zadovoljni in veseli po dobro opravljeni bitki.

Na poletni šoli naj bi vodila eno izmed diskusijskih skupin, seveda na travi, kjer je bilo prostora dovolj. To so bile prijetne skupine, v katerih naj bi govorili o stvareh, ki so se dogajale čez dan, vendar so nas povezovale tudi na čisto osebni ravni. Jaz sem vztrajala in vikala druge člane skupine, čeprav jih je to motilo. Da smo si zelo blizu, so mi sporočali in me vztrajno tikali, dokler se niso naveličali in se razjezili, češ da vzdržujem distanco, da bi pokazala svoj vzvišeni (terapevtski?) odnos. Nisem jim mogla povedati, da smo vendar drug drugemu neznani ljudje. Na travniku pravila ne držijo. Smo kot družina ali kot pod šotori zbrani, večkrat v eksistenčni stiski združeni ljudje, ki jih nič več ne razdružuje? Kot da bi hotela do konca streti moje spoštovanje pravil, sta v skupino prišla tudi moja otroka in zahtevala, da jima povem pravljico ali kaj že... nujno! Ne gre, da je mama tako dolgo odsotna, in nerazumljivo je, da je kakšna stvar lahko pomembnejša. K sreči je bila tukaj Marijke, ki je potovala s svojo blazino od drevesa do skednja in povsod postorila kaj psihoterapevtskega. Uspešno, čeprav nikoli ne bom vedela, kako. Mogoče vendarle zato, ker je sprejela neznosno kaotičnost

bivanja v tem prostoru in se ji podredila. Red se je lahko ustvarjal samo preko ljubezni do nas in med nami in je tako postajal protiutež destruktivnim silam, ki so grozile, da zas bodo uničile.

krat prikjučili kakšni dejavnosti otroške skupine, to je bila zelo potrebna in zadostna pomoč. Hkrati pa je bilo to dobro tudi za otroke; otroška skupina ni bila